

Cerc el que lluu entre pedra i calçobre
I el gla perdut en l'octubrer callís,
Calç pellingots, i m'aparent al pobre
Que, inflat d'orgull, a tots es fa submís.

Vaig al portal que ja sé que no s'obre
I al mas caigut sense foc ni pallís,
Al freturós deman el que li sobra
I al camí ral preferesc el pendís.

I m'aliment de sèver, indigent,
Fantasma alçat en la Nit inclement,
Escarceller de la meva mentida.

Us clam per tot on Us voldria absent
I em faig un pler del meu propi lament
Quan, a camp ras, trob la inútil eixida.